

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi W.R.

na przewlekłość postępowania Sądu Okręgowego w L. w sprawie I C (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2019 r.

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt I S (...)

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75; dalej jako: ustawa o skardze na przewlekłość) odrzucił skargę W.R. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie z powództwa J.S.Ś. przeciwko W.R. o wydanie nieruchomości.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga powinna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie. Niespełnienie tych wymagań powoduje odrzucenie skargi na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na

przewlekłość. Skarżący natomiast ograniczył się do poddania ogólnej krytyce wszystkich postępowań w których brał lub bierze udział posługując się przy tym obraźliwym słownictwem. Niezależnie od tego, Sąd Apelacyjny wskazał, że sprawa której skarga dotyczy została już zakończona prawomocnym wyrokiem z dnia 24 stycznia 2019 r., co czyni skargę bezprzedmiotową.

Powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) skarżący zaskarżył zażaleniem i wniósł o jego uchylenie i wydanie postanowienia reformatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu.

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05 (OSNP 2006 nr 21-22, poz. 341), stwierdził, że na postanowienie w przedmiocie przewlekłości postępowania cywilnego zażalenie nie przysługuje i postanowił o nadaniu uchwale mocy zasady prawnej. Nie ma żadnych podstaw do odejścia od tej linii orzeczniczej, co więcej jest ona konsekwentnie podtrzymywana (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r., III CZ 42/06, OSNC 2008 nr 1, poz. 2; z dnia 12 października 2007 r., I CNP 55/07, LEX nr 897928).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na przewlekłość przewidują jednoinstancyjny tryb rozpoznania takiej skargi, zatem stronie nie przysługuje środek odwoławczy od orzeczeń i innych rozstrzygnięć wydanych w toku postępowania prowadzonego na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Wskazuje się, że model postępowania przyjęty w tej ustawie spowodował, iż procedura rozpoznawania skargi jest *sui generis* postępowaniem sądowym o charakterze nadzorczym. Ma ono charakter incydentalny (wpadkowy) i prowadzone jest w ramach postępowania co do istoty sprawy, a rozpoznanie skargi odbywa się w ramach postępowania odwoławczego przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o postępowaniu zażaleniowym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 lipca 2006 r.: III CZ 42/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 2; z dnia 15 grudnia 2005 r., I KZP 44/05, OSNKGW 2006 nr 1, poz. 6).

Mając powyższe na uwadze, określona w powołanej uchwale Sądu Najwyższego niedopuszczalność zażalenia obejmuje także postanowienia o odrzuceniu skargi na przewlekłość postępowania sądowego. W konsekwencji zażalenie skarżącego W.R. jest niedopuszczalne i podlegało z tego powodu odrzuceniu bez merytorycznego rozpatrzenia jego zarzutów. (art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na przewlekłość).

as